

שכם לפני כחודש. יצרו מצב עדין ומסור בק.

מול שיקולים שליליים אלה, עמדו כנר-אח באגני שר-הביטחון שמעון פרס שיקור לים אחרים, שחייבו את החזרתו של אריק לשורות צה"ל. מלבד הערכת תרומתו ה-אפשרית לשיקומו של צה"ל, היה פרס יכול להעריך כי חזרתו של אריק לשירות קבע תוך כדי התפטרות מהכנסת, תשלול מהאופוזיציה את אחד מדובריה המרכזיים. היא תנטרל גם את תוכניות ההוגים הלא-מנייים לבצע ניסיונות התנחלות נוספים בקנה-מידה נרחב, שיחייבו את צה"ל לעי-מות בדרגים חטיבתיים עימים.

הפסקת-האש עם אריק עשויה לבסס את מעמדו של פרס כשר-הביטחון. מצד אחד היא מאפשרת לו שלא להיכנס לאינטריגות שחולל שר-הביטחון הקודם, שכן היה זה משה דיין שהיה הגורם הישיר להדחתו של אריק משירות מילואים פעיל בצה"ל. מאידך מאפשרת ההתפייסות עם אריק לפרס ליצור לעצמו קשר ישיר עם צמרת הליכוד ולבסס את מעמדו העצמאי בממ-שלה. כמי שאינו תלוי לא בדיין ולא ב-רבין.

■ ■ ■

עצם ההצעה שהוצעה לאריק שרון, לחזור לתפקיד פעיל בשירות קבע היתה בבחינת סטירת-לחי פומבית לאג-שים רבים.

קודם כל היתה זו מהלומה לדיין עצמו ולרמטכ"ל הקודם, רב-אלוף דוד אלעזר, שניהם רחו בשעתו את כל בקשותיו של אריק להשאיר בידו מינוי חירום כמפקד אוגדה במילואים. הם שסילקו אותו למע-שה מצה"ל. החזרתו של אריק לגביהם היתה בבחינת החזרת הגלגל אחורנית, כששניהם בחוץ והוא בפנים.

שובו של אריק לצה"ל היה גם בבחינת סטירת-לחי פומבית לשורה שלמה של שרים בממשלתו של יצחק רבין, שאריק שרון הירבה לבקר אותם בגלוי. רק ב-שבע שער הצהיר אריק, בהופיעו בפני צעירי מפלגת העבודה, כי הוא מעדיף את גולדה מאיר פי אלף מאשר את חיים בר-לב.

שרים כמו בר-לב, ויקטור שטיינבוך ואח-רים, שפתחו בעבר ביקורת חריפה על אריק — הם כיום אויבים מושבעים לו. ניסיונו של פרס להחזיר את אריק לצבא, למרות היחסים בין אריק לבין כמה משרי הממשלה, תיאליץ את אותם שרים לבלוע צפרדע קשה לעיכול.

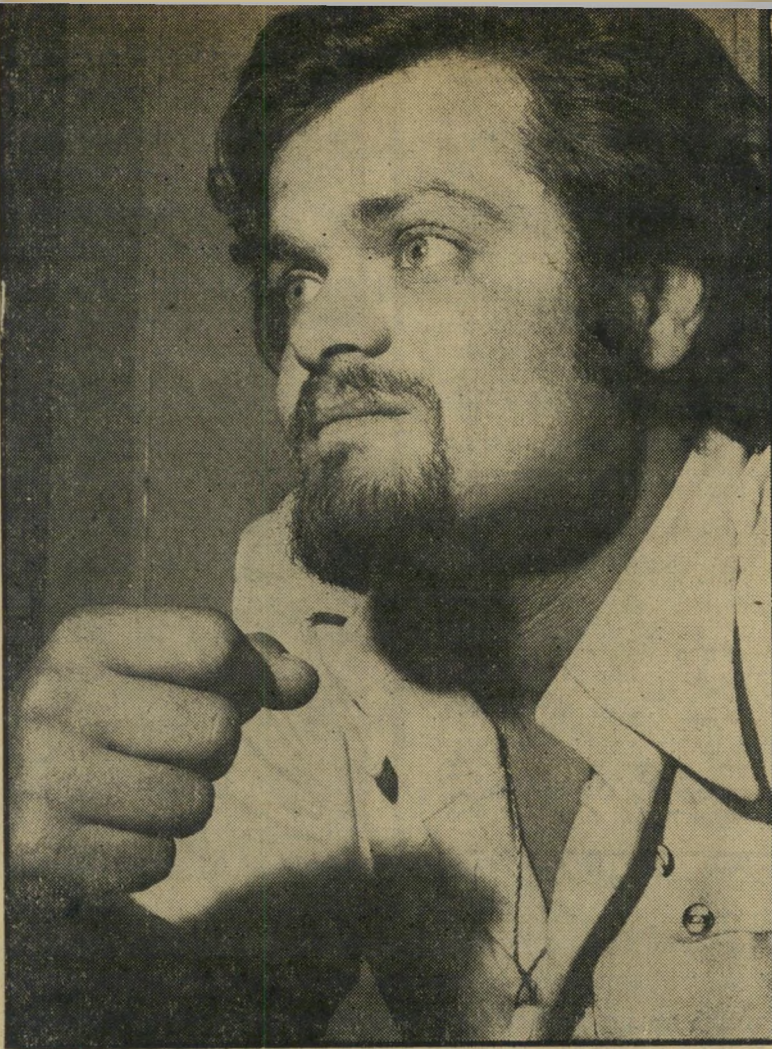
אולם בשלב זה טרם החליט אריק שרון להיענות בחיוב להצעה שהוצעה לו. ו-נראה היה כי היא תואמת את כוונותיו והשקפותיו על צה"ל ועל התפקיד שהוא יכול למלא בצה"ל.

השאלה אם יחזור אריק ללבוש מדים, ויחזור תוך כדי כך על מקומו בכנסת ועל פעילות פוליטית, קשורה בתפקיד שיוצג לו למלא בצה"ל. ספק אם אריק יסכים להיות "עוד אלוף אחד" במטכ"ל, אין ספק שאם יאות לחזור לשירות פעיל בצה"ל, דבר שיחייבו לחזרתו גם על ה-חחה החקלאית הגדולה שלו בדרום, יהיה זה רק אם יוצע לו תפקיד הולם, שבמס-גרתו יהיו לו סמכויות להשפיע על צורת בנייתו מחדש של צה"ל.

אין זה סוד, כי לאור לקחי מלחמת יום-הכיפורים דרוש אירגון מחדש של מבנה כוחות הקרקע בצה"ל. יש חאמא-מים נים כי אריק הוא האדם המתאים לבצע אירגון זה. ספק אם הרמטכ"ל החדש, רב-אלוף משה גור, שיחסינו עם אריק בעבר לא הצטיינו בחמימות יתר, אם נלקט בלשון המעטה, שש לרעיון זה. התנגדות של הרמטכ"ל לעולה להכשיל את תוכניתו של פרס לגבי התפקיד שאריק אריק שרון למלא בצה"ל.

אין ספק שתוכניתו של פרס היא תג-ב-נית הסוללת בחוכה סיבויים וסיבויים, לאור כישוריו של אריק כמבצאי ולאור תכונותיו האישיות והיעילות הפוליטיות. אבל אם היתה פניה אליו, היא לא נעש-תה בגלל שיקולים פוליטיים, אלא למ-רות השיקולים הפוליטיים, לנוכח העוב-דה שצה"ל זקוק כיום למפקדי-שדה כמזה.

בשלב זה דחה אריק את ההצעות שהוצעו לו לשילובו מחדש בצה"ל. אולם זה אינו סוף פסק. אם אומנם יוצעו לו הסמכויות והתפקידים שהוא רוצה בהם, עשוי אריק שרון לצלח שוב את הור-ביקח המסרידי בין החיים הפוליטיים ו-אה"ל — הפעם בכיוון המור.

יוסף סטיבי ירש את מקומו של דויד ניב - אך כל השאר נשאר במקומו במוקד השחיתות

השדה הנוכחי. אלא שהיחס — היה זהה.

■ ■ ■
כך עברו שעתיים, המשיך סטיבי, "שעתיים של גיהנום. הלכתי והחלטתי להסתגל פנימה, להגיע למיטה שלי ולשכב לישון. ליסול לחוד המיטה, ולשכב עם הנעליים, עם כל הבגדים. לא היה איכפת לי כבר מכלום. נתפסתי כשהייתי כבר בפנים, ליד הד-לת. קציני-הביטחון שגילה אותי גבהל, כניראה, מהאיומים שלי. אמרתי לו שא-ני לא יודע מה אעשה לו אם הוא ילשין עלי. הוא הלך. אני ניצחתי. אני לא מסוגל לתאר את ההרגשה שלי. כשהתברר שרודפים אחרי בגלל שגיליתי במישטרה שציוד במיליוני לירות נעלם משדות-הנפט של אבירודוס אחרי מילח-

השחיתות זורחת שוב בנתיבי הנפט

מת יומה-כיפורים. זה היה סיפור שיבתו של סטיבי למחנה באבירודוס. באותו לילה בו סיים את ערותו במישטרה. בן-לילה הפך לגיבור חדש. יוסף סטיבי, בן 32, צנום ומזוקן, הנרי-אה צעיר מגילו, הוא בעל עבר עשיר בחילה-צנחנים של צרפת, שפעל באלזיר. הוא בנו של פרע-ליכבת מתונים, אשר הגיע עם משפחתו לפרס כשכנו יוסף היה בן 13.

ליוסף שני אחים, ואחות אחת. הוא למד בבית-ספר מיקצועי בצרפת, והת-מחה כטכנאי בתעשיית חיפוש-הנפט. בש-נת 1961 הכיר יוסף את גיזל קיזור, הם משטרה-סבור, קוסמטיקאית במקצועה. הם נישאו בפריס.

בשנת 1969 עלה סטיבי עם אישתו וש-לושת ילדיו לישראל ונשלח לגור בשדרות. אחר עלה על סיפון האונייה האמריקאית טיטון, שעגנה בחוף אשדוד לגילוי שדות-נפט באיוור.

בספטמבר 1970 סיימה טיטון את עב-רתה ליד חופי אשדוד, והפליגה לקנדה. סטיבי נשאר בארץ.

"א ראיתי לאן אני הולך, ידעתי שלפני שדה-מוקשים. פחדתי, רע-דתי, לא ידעתי מה יהיה איתי. התקדמתי בחושך מוחלט והתפללתי שיהיה לי קצת מול. אולי לא אעלה על מוקש, אולי אלו-הים ישמור עלי. המשכתי, הזחתי את רגלי בזהירות, גיששתי את דרכי בזהירות." כך פתח את סיפורו גיבורה החדש של פרשת נתיבי-נפט המחודשת.

הפרשה, שהתפוצצה לפני כשנתיים, והת-גלתה כאחת השערוריות הגדולות והמצ-חינות ביותר בתולדות המדינה, זכתה ל-פתע לפיצוץ נוסף. אך לא במוקד אחר. באותו מקום עצמו, באותה שיטה עצמה — שיכשול מדויק של הפרשה הישנים — שהדיה לא שכו. אלא שהפעם לא היה גיבורה דויד ניב, המהנדס שהניף אז את דגל המצפון ובא לתבוע את עלבונם של המדינה ושל עובדי החברה הישנים — אלא הטכנאי הפשוט יוסף סטיבי, שענינו החדות הבחינו בד-ברים המזוהים המתרחשים במקום יום-יום, והוא קם ונשא אותו דגל עצמו, באר-חו עניין.

הפעם גם לא היה זה מוטי טרידמן, מי שניצב אז במרכז הסיפוק, אך נראה כי הדבר לא השפיע אף במעט על מעמדו ועל דרך-חייו. היה זה אלישע רואי, מנהל-

■ ■ ■
מ"טייפה" עבר סטיבי לאבירודוס כמגידולו והרחייה טוב, כיוון שכעולה-

הצנחן

יוסף סטיבי, במדי הצבא הצרפתי, רגע לפני עלייתו למסוס במלחמת אלזיר. אז התחשל אופיו.